

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 6 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 15 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก สำหรับชาววิวในสมัยโบราณ รวมทั้งในสมัยพระเยซูเจ้าเองด้วย โรคเรื้อนถือว่าเป็นโรคติดต่อร้ายแรงและน่ากลัวมากที่สุด เป็นโรคร้ายที่ยังไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ ถ้าจะเปรียบเทียบกับโรคเอดส์ในสมัยปัจจุบันเท่าใดนัก ดังนั้น คนที่เป็นโรคนี้จึงต้องถูกแยกออกจากครอบครัวและชุมชนที่เขาเป็นส่วนหนึ่ง และต้องไปอาศัยอยู่ที่ในสถานที่เฉพาะสำหรับเขา ห่างไกลจากผู้คน เพื่อป้องกันโรคภัยไม่ให้ติดต่อกับคนอื่น ซ้ำร้ายไปกว่านั้นเขายังถูกถือว่าเป็นคนมีมลทินและถูกตัดสิทธิ์จากพิธีกรรมทางศาสนาทุกอย่าง เพราะชาววิวยังถือว่าเป็นโรคติดต่อร้ายแรง นี่เป็นการลงโทษจากพระเจ้าอย่างหนึ่งอีกด้วย เรื่องราวของนางมีเรียม พี่สาวของโมเสส เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ การกลายเป็นคนโรคเรื้อนของนางถูกมองว่าเป็นผลมาจากการที่นางและอาโรนได้ดำหนิโมเสส ประกาศผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ที่แต่งงานกับหญิงชาวคูชคนหนึ่ง (เทียบ อพย 12:1-15) ในทำนองเดียวกันเรื่องราวของโยบผู้เป็น **“ผีร้ายตั้งแต่ฝ่าเท้าจนจรดศีรษะ”** (โยบ 2:7) ซึ่งเป็นโรคติดต่อชนิดหนึ่งคล้ายโรคเรื้อน สนับสนุนมุมมองที่ว่าโรคภัยนี้เป็น การลงโทษจากพระเจ้าอันเนื่องมาจากการกระทำผิดต่อพระองค์เช่นกัน ในบทอ่านแรกวันนี้ผู้เขียนหนังสือเลวีนิติได้ นำเสนอข้อกำหนดสำหรับผู้ที่เป็นโรคเรื้อนในฐานะพระประสงค์ของพระเจ้าอีกด้วย ท่านขึ้นต้นด้วยคำว่า **“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า”** (ลนต 13:1) ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสั่งให้โมเสสและอาโรนออกข้อกำหนดเหล่านี้ เมื่อเป็นเช่นนี้ สถานภาพของคนโรคเรื้อนในสมัยนั้นจึงไม่ต่างจากคนที่ตายไปแล้ว และการหายจากโรคภัยนี้จึงเป็นเหมือนกับการได้รับชีวิตกลับคืนมาใหม่

อย่างไรก็ตาม พระวรสารวันนี้นำเสนอภาพและท่าทีต่อโรคเรื้อนที่ค่อนข้างแตกต่างแก่เรา โรคเรื้อนเป็นการลงโทษจากพระเจ้าจริงหรือเปล่า? การปฏิบัติต่อคนโรคเรื้อนราวกับว่าเขาไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกกำหนดไว้ในหนังสือเลวีนิติเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริงหรือไม่? ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริง เป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูเจ้าพระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้า จะพอพระทัยรักษาโรคภัยนี้ เพราะการกระทำของพระองค์จะขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ได้ แต่ถ้าโรคเรื้อนเป็นเพียงโรคภัยชนิดหนึ่งที่สามารถติดต่อกันทั่วไปในสมัยนั้นได้ ถ้าเขาไม่ระมัดระวังตัวเหมือนโรคติดต่ออื่นๆ เป็นไปได้ที่พระเยซูเจ้า ผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วยมากมายนับไม่ถ้วน จะรักษาคนป่วยเป็นโรคเรื้อนด้วย คนโรคเรื้อนในพระวรสารวันนี้คงมีคำถามเหล่านี้ในใจ จึงตัดสินใจค้นหาความจริงให้กับตนเองและคนอื่นที่โชคร้ายเหมือนท่าน ท่านมองข้ามข้อกำหนดที่เรียกร้องให้ท่านเก็บตัวอยู่ตามลำพังในถิ่นทุรกันดาร ห่างจากครอบครัวเพื่อนฝูง และประชาชนคนอื่น ท่านเข้ามาเฝ้าพระเยซูเจ้าและคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แทนที่ท่านจะร้องตะโกนว่า **“มีมลทิน มีมลทิน”** (ลนต 13:45) ท่านกลับอ้อนวอนพระองค์ว่า **“ถ้าพระองค์พอพระทัย พระองค์ย่อมทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้”** (มก 1:40) ด้วยความสงสารในชะตากรรมของชายโรคเรื้อนคนนั้น

พระเยซูเจ้าไม่ทรงเพียงต้อนรับท่าน แต่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปสัมผัสท่านพร้อมกับตรัสว่า **“เราพอใจ จงหายเถิด”** (มก 1:41) คำตอบของพระองค์ต่อคำอ้อนวอนของท่านก่อให้เกิดผลสองประการในเวลาเดียวกัน **ประการแรก** มันทำให้ท่านกลับมามีความสุขปกติดีเดิม สามารถร่วมส่วนในพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ และกลับไปอาศัยอยู่กับครอบครัวและชุมชนของท่านได้ตามปกติ **ประการที่สอง** มันพิสูจน์ให้ท่านและทุกคนที่มีชะตากรรมเดียวกันกับท่านเห็นว่าโรคเรื้อนไม่ใช่เป็นการลงโทษจากพระเจ้า แต่เป็นเพียงโรคร้ายชนิดหนึ่งที่ขัดขวางท่านไม่ให้มีชีวิตที่สมบูรณ์เหมือนที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนมีเท่านั้นเอง

ตามความเชื่อของชาวยิวสมัยโบราณ การสัมผัสคนโรคเรื้อนทำให้คนที่ทำเช่นนั้นกลายเป็นคนมีมลทินไปด้วย ดังนั้น พวกเขาต้องระวังตัวเพื่อจะไม่เข้าไปใกล้และรักษาระยะห่างที่ปลอดภัยจากคนโรคเรื้อน การที่พระเยซูเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปสัมผัสชายโรคเรื้อนจึงเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ชาวยิวในสมัยของพระองค์ตกใจมากและไม่คาดคิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น คนที่อยู่ในเหตุการณ์คงคิดในใจว่าพระองค์ไม่กลัวติดโรคร้ายนี้หรือ? มันกำลังเกิดอะไรขึ้นที่นี่? พระเยซูเจ้ากำลังท้าทายและพยายามสร้างทัศนคติหรือมุมมองใหม่ต่อสิ่งที่ชาวยิวในสมัยนั้นถือว่า **“สะอาดหรือไร้มลทิน”** และ **“ไม่สะอาดหรือมีมลทิน”** พระองค์กำลังท้าทายความเชื่อที่ผิดและอคติที่ถือว่าบางคนมีมลทินเนื่องมาจากสุขภาพไม่ดีหรือสถานภาพทางสังคมที่ต่ำของเขา โดยการต้อนรับ สัมผัส และทำให้ชายโรคเรื้อนกลายเป็นผู้สะอาดและไร้มลทินอีกครั้งหนึ่ง พระเยซูเจ้ากำลังสอนเราทุกคน ผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ ไม่ให้เบือนหน้าหนี แต่ต้อนรับคนที่สังคมรังเกียจที่อยู่ท่ามกลางเรา การแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ทำให้เรากลายเป็นคนน่ารังเกียจไปด้วย แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาได้รับศักดิ์ศรีและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของพวกเขา กลับคืนมา

พี่น้องที่รัก เราต้องขอบคุณพระเจ้าที่ปัจจุบันนี้โรคเรื้อนไม่ได้เป็นโรคร้ายที่อันตรายและน่าสะพรึงกลัวเหมือนในอดีต แต่เป็นโรคที่สามารถรักษาให้หายขาดได้ อย่างไรก็ตาม ทัศนคติและท่าทีที่มองโรคร้ายบางอย่างเป็นเหมือนการลงโทษจากพระเจ้าและการประณามคนที่ต้องทุกข์ทรมานเพราะโรคร้ายเหล่านั้นเป็นคนไม่ดี ยังคงมีอยู่ท่ามกลางเรา บางคนประณามคนที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ว่าเป็นคนสำส่อนและมักมากในกามรมย์ พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับแล้ว ในวันนี้พระเยซูเจ้าทรงท้าทายเราทุกคนให้ละทิ้งความเชื่อแบบเก่าที่ไม่ถูกต้องและท่าทีที่มีอคติต่อผู้ที่สังคมรังเกียจและดูถูกเหยียดหยาม พระองค์ทรงปรารถนาให้เราพยายามเข้าใจพวกเขา เห็นอกเห็นใจพวกเขา และร่วมเป็นหนึ่งเดียวในความทุกข์ทรมานที่พวกเขากำลังประสบ จำไว้เสมอว่าศิษย์ที่แท้จริงของพระเยซูเจ้าต้องไม่มีทัศนคติและท่าทีต่อคนที่เปื้อนทุกข์เดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษแตกต่างไปจากทัศนคติและท่าทีของพระเยซูเจ้า พระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียวของเขา

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน